

Ο ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΕΡΑΝ ΜΟΝΗΝ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ ΕΝ ΘΑΒΩΡ

Τήν Κυριακήν, 15^{ην} / 28^{ην} Ἰουνίου 2020, ὁ Μακαριώτατος Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος προεξῆρξε θείας Λειτουργίας εἰς τήν Ἱεράν Μονήν Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος ἐν τῷ ὄρει Θαβώρ, ἔνθα καί ἐξεφώνησε ποιμαντικόν λόγον ὡς ἔπεται:

«Μή οὖν μεριμνήσητε λέγοντες, τί φάγωμεν ἢ τί πῖωμεν ἢ τί περιβαλώμεθα· πάντα γάρ ταῦτα τά ἔθνη ἐπιζητεῖ· οἶδε γάρ ὁ Πατήρ ἡμῶν ὁ οὐράνιος ὅτι χρήζετε τούτων ἀπάντων. Ζητεῖτε δέ πρῶτον τήν βασιλείαν τοῦ θεοῦ καί τήν δικαιοσύνην Αὐτοῦ, καί ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν», (Ματθ. 6, 31-33), λέγει Κύριος.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, κηρύσσων εἰς τάς Συναγωγάς τῆς Γαλιλαίας (Λουκ. 4, 44) καί θεραπεύων τάς νόσους τῶν ἀκουόντων Αὐτόν ὄχλων καί ζητούντων τοῦ μή πορεύεσθαι ἀπ' αὐτῶν, (Λουκ. 4, 42), εἶπεν αὐτοῖς: «Εὐαγγελίσασθαί με δεῖ τήν βασιλείαν τοῦ θεοῦ· ὅτι εἰς τοῦτο ἀπέσταλμαι», (Λουκ. 4, 43). Ὁ λόγος οὗτος τοῦ Ἰησοῦ εἶναι ἀποκαλυπτικός, διότι δηλώνει μέ πᾶσαν ἀπλότητα, ἀλλά καί σαφήνειαν τόν σκοπόν τοῦ μυστηρίου τῆς θείας Οἰκονομίας, τούτέστιν τήν ἔλευσιν τοῦ Υἱοῦ τοῦ θεοῦ τοῦ Χριστοῦ εἰς τόν κόσμον.

Ἡ ἄπειρος φιланθρωπία τοῦ θεοῦ δέν ἦτο δυνατόν νά ἐγκαταλείψῃ τό κατ' εἰκόνα καί ὁμοίωσιν πλάσμα καί ποίημα αὐτοῦ, τόν ἄνθρωπον, μένοντα εἰς τό σκότος τῆς ἀγνωσίας καί τῆς ἁμαρτίας· διό καί ἀπέστειλεν τόν Υἱόν Αὐτοῦ τόν Μονογενῆ, γενόμενον ὅμοιον πρός τούς ἀνθρώπους, ἵνα σώσῃ τόν ἄνθρωπον, ὡς κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος παραγγέλλων τοῖς Χριστιανοῖς: «Τοῦτο γάρ φρονεῖσθω ἐν ὑμῖν, ὁ καί ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ὃς ἐν μορφῇ θεοῦ ὑπάρχων οὐχ ἄρπαγμόν ἡγήσατο τό εἶναι ἴσα θεῷ, ἀλλ' ἐαυτόν ἐκένωσε μορφῇ δούλου λαβών, ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων γενόμενος, καί σχήματι εὔρεθείς ὡς ἄνθρωπος ἐταπείνωσεν ἐαυτόν γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δέ σταυροῦ», (Φιλιπ. 2, 5-8).

Ἐγένετο δέ ὁ Χριστός «ὑπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δέ σταυροῦ», διότι, ὡς διδάσκει ὁ σοφός Παῦλος, «δικαιοσύνη γάρ θεοῦ ἐν αὐτῷ [τῷ Χριστῷ] ἀποκαλύπτεται», (Ρωμ. 1,17). Ἡ δικαιοσύνη δέ τοῦ θεοῦ δέν εἶναι ἄλλη ἀπό τήν ὁδόν καί τήν πύλην, τήν εἰσάγουσαν εἰς τήν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, δηλονότι εἰς τήν θεωρίαν ἢ μᾶλλον εἰς τήν θέαν τοῦ ἀποθέτου κάλλους τῆς δόξης τοῦ θεοῦ, ὅν αἱ οὐράνιαι ἀγγελικαί δυνάμεις μετά πάντων τῶν ἁγίων ἄδουσι καί βοῶσι, «ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος, Κύριος Σαβαώθ ... ὡσανά ἐν τοῖς Ὑψίστοις».

Συνεπῶς, ἐκεῖνο, τό ὁποῖον ἔχει προτεραιότητα εἶναι ἡ ψυχή τοῦ ἀνθρώπου, ὡς λέγει Κύριος: «Τι γάρ ὠφελεῖται ἄνθρωπος, ἐάν τόν κόσμον ὅλον κερδήσῃ, τήν δέ ψυχὴν αὐτοῦ ζημιωθῇ, ἢ τι δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;», (Ματθ. 16, 26)».

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας